

Nr 260.

Av herr **Reuterskiöld**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om arbetstidens begränsning*.

Såsom av föredragandens yttrande i proposition nr 73 till innevarande års riksdag framgår, har varit ifrågasatt att i en reviderad lag om arbetarskydd inarbeta nödiga bestämmelser även om arbetstidens begränsning och sålunda göra en särskild arbetstidslag överflödig. Då emellertid gällande provisoriska arbetstidslag utgår med år 1926, har det varit nödvändigt att, då tillika nyss antydda reviderade arbetarskyddslag ej hunnit bliva färdig att föreläggas årets riksdag, utbryta arbetstidsbestämmelserna i en fortfarande fristående lag, varom ock förslag i ovan nämnda proposition nr 73 förelagts riksdagen.

Det naturliga och riktiga synes dock, under sådana förhållanden, hava varit, att icke någon ny och än mindre någon definitiv arbetstidslag ifrågasatts, utan allenast en förlängning för ytterligare vissa år av nu gällande provisoriska arbetstidslag, vilken visserligen väl tarvar en genomgående omarbetning, men dock torde kunna under åtminstone ett år förlängas utan allt för stora faror. Under alla förhållanden synes det olämpligt att rubba på den provisoriska lagens innehåll utan att i stället få en definitiv lag i ämnet, och då denna skäligen bör inarbetas i arbetarskyddslagen, synes riksdagen böra, med avslag å *Kungl. Maj:ts proposition*, för sin del besluta en förlängning av gällande arbetstidslag t. o. m. utgången av år 1927.

Emellertid uppstår härvid spørsmålet, huruvida, vid arbetstidsbestämmelsernas inarbetande i en arbetarskyddslag, nuvarande stadganden böra bibehållas. Detta spørsmål torde dock icke kunna med fog besvaras jakande, utan blir en omarbetning av dessa nödvändig. Erfarenheterna av gällande lags tillämpning hava strukit under felaktigheten av själva den princip, varpå nu gällande lag bygger, i det att lagens principiella förbud mot arbetsavtal rörande arbetstids utsträckning utöver vissa timmar allt mera undergräver uppfattningen av arbetet såsom något gott och därmed även aktningen för arbetet. Med fullt erkännande, att i särskilda fall av industriellt arbete en lagbegränsad arbetstid kan vara önskelig eller nödvändig, måste därför *med eftertryck hävdas, att legala arbetstidsbestämmelser principiellt böra givas allenast såsom undantagsbestämmelser* och icke såsom huvudregel. De arbetstidsbestämmelser, som må erfordras, synas därför böra i arbetarskyddslagstiftningen inarbetas såsom specialbestämmelser för vissa företag eller industrier i stället för att, såsom

skett i lagförslaget och i gällande provisoriska lag, en uppräkningsinföres av de företag och arbeten, för vilka den i princip lagstadgade arbetstidsbegränsningen icke skall gälla. Principen måste i lagen bliva *arbetstidens fria reglering* och denna princip *begränsas allenast i vissa uppräknade undantagsfall*, för vilka alltså lagstadgas visst tidsmaximum för arbetet.

I anslutning härtill och då förarbetena torde vara så långt komna, att ett slutligt förslag i denna riktning bör kunna föreläggas 1927 års riksdag, hemställas,

att riksdagen måtte

1) med avslag å Kungl. Maj:ts proposition nr 73, för sin del besluta, att nu gällande provisoriska arbetstidslag av 22 juni 1923 skall erhålla förlängd giltighet t. o. m. utgången av 1927, samt

2) hos Kungl. Maj:t anhålla om framläggande av förslag för 1927 års riksdag till på det sätt omarbetad arbetarskyddslagstiftning, att däri införas även nödiga bestämmelser om arbetstids legala begränsning för sådana företag och industrier, med avseende å vilka dylika undantagsbestämmelser synas önskvärda.

Stockholm den 3 mars 1926.

C. A. Reuterskiöld.